

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 5Cdo/166/2018  
Identifikačné číslo spisu: 7814202940  
Dátum vydania rozhodnutia: 27.11.2019  
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Gandžala  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7814202940.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ing. Ladislava Makovníka, trvalým pobytom v Rožňave, Šafárikova č. 70, (pôvodne podnikajúceho pod obchodným menom Ing. Ladislav Makovník - MIKA, s miestom podnikania v Rožňave, Šafárikova č. 70, IČO: 35 125 721), zastúpeného JUDr. Alexandrom Milkom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom v Rožňave, Cyrila a Metoda 4, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 12C/62/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 17. januára 2018 sp. zn. 1Co/45/2017, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

### Odôvodnenie

#### O d ô v o d n e n i e

1. 1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 20. októbra 2016 č.k. 12C/62/2014-129 žalobu žalobcu zamietol (prvý výrok) a zároveň žalobcu zaviazal nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 100 % (druhý výrok).

1. 2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplata sumy 18.977,14 Eur z titulu náhrady škody uplatnenej podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z. z.“), spôsobenej nesprávnym úradným postupom a nezákonnými rozhodnutiami Okresného súdu Rožňava v konaniach vedených pod sp. zn. 11Cb/6/2007 a 11Cb/64/2006. Za škodu spôsobenú v súvislosti s uvedenými konaniami považoval znehodnotenie jeho pohľadávky proti spoločnosti MOST spol. s r.o. so sídlom v Rožňave vo výške 16.936,37 Eur (pôvodne 510.225 Sk) s príslušenstvom, ktorú si uplatňoval na Okresnom súde Rožňava v konaní sp. zn. 11Cb/6/2007, pričom celkovo uplatňovanú výšku škody (18.977,14 Eur) určil ako rozdiel hodnoty osobného automobilu NISSAN Primera draženého v rámci exekučného konania vedeného proti spoločnosti MOST spol. s r.o. so sídlom v Rožňave pod sp. zn. EX 1288/2008 v čase, kedy vo veci vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 11Cb/6/2007 uvedený

súd mohol podľa jeho názoru rozhodnúť - 13.278.- Eur a výťažku z predaja predmetného automobilu v dražbe vo výške 2.614,67 Eur, teda 10.663,- Eur, spolu s ušlým ziskom 13 % ročne z tohto rozdielu od roku 2007 do konania dražby vo výške 8.317,14 Eur.

1. 3. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v rámci dokazovania z pripojeného spisu Okresného súdu Rožňava sp. zn. 11Cb/6/2007 zistil, že rozsudkom tohto súdu zo dňa 26. februára 2008 bola žaloba žalobcu voči žalovanému MOST spol. s.r.o. so sídlom v Rožňave o zaplatenie sumy 510.225.-Sk (aktuálne - 16.936,37 Eur - poznámka dovolacieho súdu) zamietnutá. Na základe jeho odvolania Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 13. novembra 2008 uvedený rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovanému (MOST spol. s.r.o. so sídlom v Rožňave) uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 510.225.- Sk (16.936,37 Eur) s 13 % úrokom z omeškania ročne od 30. septembra 2012 až do zaplatenia. Uvedený rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 08. decembra 2008. Z pripojeného spisu Okresného súdu Rožňava sp. zn. 11Cb/64/2006 zistil, že uvedený súd rozsudkom zo dňa 16. novembra 2011 na základe žaloby žalobcu určil, že kúpna zmluva uzavretá medzi MOST spol. s.r.o. so sídlom v Rožňave a Ing. Jánom Rusnákom, ktorej predmetom bolo osobné motorové vozidlo Nissan Primera je voči žalobcovi neúčinná, a zároveň zamietol žalobu žalobcu o určenie absolútnej neplatnosti Zmluvy o prevode obchodného podielu zo dňa 09. marca 2006 uzavretej medzi Ing. Jánom Rusnákom, Alexandrom Bozóom a Alexandrom Szendim. Krajský súd v Košiciach (ako súd odvolací) rozsudkom zo dňa 27. apríla 2012 potvrdil vyššie uvedený rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení neúčinnosti predmetnej kúpnej zmluvy (ktorej predmetom bolo osobné motorové vozidlo Nissan Primera) vo vzťahu k žalobcovi. Uvedený rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 11. mája 2012.

1. 4. Následne súd prvej inštancie poukázal na zákonné znenie ustanovenia § 6 zák. č. 514/2003 Z. z. a konštatoval, že žalobca nepreukázal splnenie zákonných predpokladov uplatnenej osobitnej zodpovednosti za škodu a to ani v prípade jej uplatnenia z dôvodu nesprávneho úradného postupu, pretože nepreukázal iniciovanie procesu, v ktorom by bol v namietaných konaniach konštatovaný nesprávny úradný postup, a ani v prípade jej uplatnenia z dôvodu nezákonného rozhodnutia, pretože namietané rozhodnutia Okresného súdu Rožňava neboli zrušené po nadobudnutí právoplatnosti.

2. 1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 17. januára 2018 sp. zn. 1Co/45/2017 na základe odvolania žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (prvý výrok) a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania v celom rozsahu (druhý výrok).

2. 2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a dospel k správne záveru, že neboli splnené podmienky pre priznanie nároku uplatneného žalobcom z titulu nezákonného rozhodnutia, resp. z titulu nesprávneho úradného postupu a na základe toho posúdil vec právne správne, ak žalobu zamietol.

2. 3. V súvislosti s uplatňovaním predmetnej náhrady škody z dôvodu nezákonného rozhodnutia (resp. namietaných nezákonných rozhodnutí) odvolací súd uviedol zákonné znenie ustanovenia § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. a konštatoval, že z tohto ustanovenia vyplýva, že „predpokladom vzniku nároku na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia je zrušenie takéhoto rozhodnutia po tom, čo nadobudlo právoplatnosť, teda jeho zrušenie na základe mimoriadneho opravného prostriedku.“ Následne priamo vo vzťahu k prejednávanej sporu poukázal na to, „žalobca za nezákonné rozhodnutia majúce za následok vznik škody označil rozsudok Okresného súdu Rožňava zo dňa 26. februára 2008 č.k. 11Cb/6/207-82 a uznesenia Okresného súdu Rožňava zo dňa 10. apríla 2007 a 7. januára 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 11Cb/64/2006. Vo vzťahu k týmto žalobcom namietaným rozhodnutiam je potrebné uviesť, že uvedený rozsudok ani uznesenia neboli právoplatné, a teda nemohlo dôjsť ani k ich zrušeniu po nadobudnutí právoplatnosti. Žiadne zo žalobcom uvádzaných rozhodnutí teda nespĺňa podmienku nezákonného rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., a teda nie je splnená ani základná podmienka vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, teda existencia nezákonného rozhodnutia.“

2. 4. V súvislosti s uplatňovaním predmetnej náhrady škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu odvolací súd poukázal na zákonné znenie ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. a konštatoval, že z tohto ustanovenia „je zrejmé, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je orgánom príslušným na ustálenie zásahu do ústavou garantovaného práva na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov, preto je správny záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobca v konaní nepreukázal namietaný nesprávny

úradný postup príslušných súdov. Až v prípade takto ustáleného porušenia práva príslušným orgánom by bolo možné v samostatnom konaní o náhradu škody skúmať, či v dôsledku takéhoto pochybenia súdu vznikla žalobcovi v konaní škoda v podobe majetkovej alebo nemajetkovej ujmy. Žalobca v samotnom žalobnom návrhu netvrdil ani neuvádzal, že by orgány na to príslušné (predseda súdu, prípadne ústavný súd) konštatovali zbytočné prietahy.“

2. 5. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd konštatoval, že „žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre vznik ním uplatneného nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, teda že nastala udalosť, ktorá by mala za následok vznik škody, preto nebolo potrebné skúmať ani ostatné podmienky vzniku škody.“ Z uvedených dôvodov odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) potvrdil.

2. 6. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil aplikáciou ustanovení § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP.

3. 1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu i súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. 2. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ CSP argumentujúc tým, že zo strany súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu došlo ich nesprávnym procesným postupom k znemožneniu jeho procesných práv v takej miere, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Táto námietka sa týkala konkrétne toho, že ohľadom ním predloženej listiny formálne označenej ako „POSUDOK OCENENIE VOZIDLA“ (č. l. 17 spisu) nebol súdom prvej inštancie vykonaný dôkaz spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 204 CSP (prečítaním listiny alebo jej časti, alebo oboznámením jej obsahu) a keďže odvolací súd o jeho odvolaní rozhodoval verejným vyhlásením rozsudku bez nariadenia pojednávania, ani on nevykonal dokazovanie ohľadom uvedenej listiny. V ďalšej časti odôvodnenia dovolania uviedol všeobecné úvahy ohľadom inštitútov (pojmov) „nesprávny úradný postup“, „prietahy v konaní“, „škoda“ a „príčinná súvislosť“ a konštatoval, že vzhľadom na to, že súd prvej inštancie a ani odvolací súd „nevyriešili vecne správne otázku škody, nemožno za uspokojivo vyriešenú označiť ani otázku príčinného vzťahu medzi škodou a nesprávnym úradným postupom.“ V závere odôvodnenia dovolania vo všeobecnosti konštatoval, že rozhodnutia súdov oboch inštancií vychádzajú z nesprávnych skutkových zistení a z nesprávneho právneho posúdenia veci a ich rozhodnutia sú „také zmatečné až sú nepreskúmateľné, t.j. arbitrárne.“

4. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu nevyjadřila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné a preto ho podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

6. V danom prípade vyvodil žalobca (dovolateľ) prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

7. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa

svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

8. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu (1 Cdo 166/2018, 2 Cdo 19/2019, 3 Cdo 150/2018, 4 Cdo 27/2018, 5 Cdo 21/2018, 7 Cdo 27/2019, 8 Cdo 181/2018), teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (1 Cdo 166/2018, 2 Cdo 19/2019, 3 Cdo 150/2018, 4 Cdo 27/2018, 5 Cdo 21/2018, 7 Cdo 27/2019, 8 Cdo 181/2018, 1 VCdo 2/2017). Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

9. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s argumentáciou o nesprávnom procesnom postupe namietal, že ohľadom ním predloženej listiny formálne označenej ako „POSUDOK OCENENIE VOZIDLA“ (č. l. 17 spisu) nebol súdom prvej inštalácie vykonaný dôkaz spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 204 CSP (prečítaním listiny alebo jej časti, alebo oboznámením jej obsahu) a keďže odvolací súd o jeho odvolaní rozhodoval verejným vyhlásením rozsudku bez nariadenia pojednávania, ani on nevykonával dokazovanie ohľadom uvedenej listiny. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 185 ods. 1 CSP, v ktorom je uvedené, že súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Z tohto ustanovenia vyplýva, že súd nemusí vykonať všetky stranami sporu navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je výlučne na súde, ktorý musí dbať na to, aby nevyšiel taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať relevantný skutkový poznatok. Táto, súdu respektíve sudcovi zákonom daná možnosť výberu dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je súčasťou princípu voľného hodnotenia dôkazov (viď napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 64/1997, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo/13/2012). Odhliadnuc od tohto „všeobecného aspektu“ je potrebné konkrétne v súvislosti s uvedenou listinou uviesť, že žalobca ju predložil v súvislosti s preukazovaním jedného zo zákonných predpokladov uplatnenej osobitnej zodpovednosti za škodu a to existencie škody a jej výšky. Keďže však súdy oboch inštalácií vychádzali pri svojich rozhodnutiach zo záveru, že žalobca nepreukázal ani primárny zákonný predpoklad uplatnenej osobitnej zodpovednosti za škodu - existenciu nezákonného rozhodnutia resp. nesprávneho úradného postupu, uvedená listina (ako potenciálny dôkaz) nebola spôsobilá zmeniť výsledok sporu. Uvedená dovolacie námietka (týkajúca sa de facto hodnotenia dôkazov) je preto z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ neakceptovateľná, teda neprípustná.

10. Pokiaľ žalobca v dovolaní namietal, že súd prvej inštalácie a ani odvolací súd „nevyriešili vecne správne otázku škody, nemožno za uspokojivo vyriešenú označiť ani otázku príčinného vzťahu medzi škodou a nesprávnym úradným postupom“, teda de facto namietal správnosť právnych záverov, čiže

právne posúdenie vecí, tak v tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnosťnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

11. 1. V súvislosti so všeobecnou námietkou žalobcu (dovolateľa), že rozhodnutia súdov obidvoch inštancií sú „také zmätočné až sú nepreskúmateľné, t.j. arbitrárne“, teda de facto v súvislosti s námietkou týkajúcou sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí dovolací súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska (rovnako ako v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov ) nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

11. 2. V danom prípade odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. O taký prípad ide napríklad vtedy, keď dovolaním napadnuté rozhodnutie neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne keď odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má také nedostatky, že sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi dôsledkami predstavuje exces, ktorý možno charakterizovať ako „justičný omyl“ v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu však nedáva podklad pre tvrdenie dovolateľa, že nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie a jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny.

11. 3. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru odvolacieho súdu všetky podstatné zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolaciu argumentáciu žalobcu dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Pre úplnosť dovolací súd opakovane zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnosťnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá (viď bod 10 odôvodnenia).

12. Z uvedeného vyplýva, že zo strany odvolacieho súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu,

ktorý by znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a preto dovolací súd konštatuje, že žalobcom uplatnený dovolací dôvod neexistuje (nie je daný). Z uvedeného dôvodu preto dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP odmietol.

13. Žalovaná bola v dovolacom konaní úspešná a preto na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP by mala (potenciálny) nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Žalovanej však preukázateľne žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli (k dovolaniu žalobcu sa nevyjadřila) a preto jej dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

14. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.